

Natia Jikia

Associate Professor
Kutaisi State University (ATSU)

Mzia Tadumadze

Associate Professor
Kutaisi State University (ATSU)

Grigol Kobaliani

Associate Professor
Kutaisi State University (ATSU)

SOURCE IDENTIFICATION

(Abstract)

KEYWORDS: Media, Information, Source, Identification, Confidentiality, Protection, Ethics, Responsibility, Reliability, Journalism

The practice of protecting source anonymity in journalism is a fundamental principle, regulated by ethical codes and legal standards across various countries. For instance, in Norway, it is stated that "the protection of information sources represents a fundamental principle of society," emphasizing the importance of public access to crucial information. However, journalists are urged to exercise caution when selecting anonymous sources. They often remind their colleagues that relying on anonymous information necessitates a critical assessment of its credibility. There is no guarantee that the anonymity of the source will prevent readers from questioning the reliability of the information provided. Notably, the greater the interest in materials from anonymous sources, the more pertinent it becomes for readers to discern the truth and trustworthiness of the presented facts and arguments.

ნათია ჯიქია
ასოცირებული პროფესორი (აწსუ)

მზია თადემაძე
ასოცირებული პროფესორი (აწსუ)

გრიგოლ ქობალიანი
ასოცირებული პროფესორი (აწსუ)

წყაროს იდენტიფიკაცია

საკვანძო სიტყვები: მედია, ინფორმაცია, წყარო, იდენტიფიკაცია, კონფიდენციალურობა, დაცვა, ეთიკა, პასუხისმგებლობა, სანდოობა, ჟურნალისტიკა

წყაროს იდენტიფიკაცია ჟურნალისტური მთლიანობისა და სანდოობის კრიტიკული ასპექტია. ეპოქაში, როდესაც ინფორმაცია უხვია და, ხშირად, დაუდასტურებელი, წყაროების იდენტიფიცირებისა და დაცვის ნიუანსების გაგება უმნიშვნელოვანესია პასუხისმგებლობის მქონე ჟურნალისტისთვის. ეს პრაქტიკა არა მხოლოდ ჟურნალისტის უფლებების დაცვას ისახავს მიზნად — გაუფრთხილდნენ თავიანთ კონფიდენციალურ წყაროებს, არამედ — აუდიტორიის ნდობის საფუძვლის გამყარებასაც. სხვადასხვა ქვეყანაში ეთიკური კოდექსები არეგულირებენ ამ პროცესს, რაც გახაზავს გამჭვირვალობის, სიზუსტისა და ანგარიშვალდებულების მნიშვნელობას ახალი ამბების გაშუქებისას.

თანამედროვე ჟურნალისტებმა უნდა გაითვალისწინონ წყაროს იდენტიფიცირების ხუთი ძირითადი პრობლემა:

1. **ნდობისა და სანდოობის საკითხები;** ანონიმურ წყაროებზე დამოკიდებულებამ, შესაძლოა,

მკითხველებში სკეპტიციზმი გამოიწვიოს. ბევრი ადამიანი ეჭვქვეშ აყენებს ანონიმური წყაროდან მიღებული ინფორმაციის უტყუარობას, რამაც შეიძლება ზიანი მიაყენოს ზოგადად, პროფესია ურნალისტიკისა და ურნალისტებისადმი ნდობის ფაქტორს. მედიააუდიტორიის მნიშვნელოვანი ნაწილი ადასტურებს, რომ ანონიმური წყაროების გამოყენება პირდაპირ გავლენას ახდენს მათ ნდობაზე ახალი ამბების მიმართ.

2. **ეთიკური მოსაზრებები;** ურნალისტებმა ანონიმურ წყაროებთან ურთიერთობისას რთული ეთიკური დილემების გადალახვა უნდა შესძლონ. სამართლიანობის, მიუკერძოებლობისა და წყაროს იდენტიფიცირების გარეშე ემოციური ინფორმაციის ან ბრალდების გამოქვეყნების პოტენციური შედეგების შესახებ კითხვები პრინციპულად მნიშვნელოვანია. ეთიკური ურნალისტიკა მოითხოვს ბალანსის სიფრთხილით შენარჩუნებას წყაროების დაცვასა და საზოგადოების ინფორმირებულობის უფლების გაფრთხილებას შორის.

3. **სამართლებრივი რისკები;** წყაროს გამჟღავნება-არგამჟღავნების სამართლებრივი შედეგები, განსაკუთრებით, კლასიფიცირებულ ინფორმაციასთან ან ინფორმაციულ დანაშაულებთან დაკავშირებულ საკითხებში, შესაძლოა, სერიოზული იყოს. ურნალისტის გადაწყვეტილებას, მის პოზიციას, შესაძლოა, სამართლებრივი ქმედებები ან შედეგები

მოპყვეს, თუ მას სასამართლომ წყაროების გამჟღავნება დააგალა. მითუფრო მაშინ, როცა ამ წყარომ ეროვნული უსაფრთხოების ან კორპორატიული დანაშაულის შესახებ გაავრცელა სენსიტიური ინფორმაცია.

4. **დეზინფორმაციის გავლენა;** თანამედროვე ციფრულ სივრცეში დეზინფორმაციის გავრცელების ბუმი. ჟურნალისტები დიდად უნდა ფრთხილობდნენ წყაროს სანდოობისა თუ გადამოწმებისას, ინფორმაციის ჭეშმარიტების, სიმართლის გადამოწმებისას, თუნდაც იმის გამო, რომ დაუდასტურებელი კონტენტის სწრაფმა გავრცელებამ შესაძლოა საზოგადოებაში დაბნეულობა და უნდობლობა გამოიწვიოს.

5. **ტექნოლოგია და ალგორითმული მიკერძოება;** ინფორმაციის მოძიებაში ხელოვნური ინტელექტის მზარდი გამოყენება შემფოთებას იწვევს მიკერძოებისა და დეპერსონიზაციის სასიშროების თვალსაზრისით. ალგორითმებმა შესაძლოა უნებლიედ გააზღვიერონ მიკერძოება ან ვერ უზრუნველყონ კონტექსტი, რაც ჟურნალისტს აყენებს აუცილებლობის წინაშე, კრიტიკულად შეაფასოს გამოყენებული საშუალებები და უზრუნველყოს, პრიორიტეტული დარჩეს ეთიკური ფასეულობები.

[<https://www.r.org/analysis/what-do-journalists-owe-their-sources-their-audiences.php>]

[<https://www.frontiersin.org/journals/communication/articles/10.3389/fcomm.2024.1465178/full>]

[<https://www.euroasiajournal.com/index.php/eurssh/article/>

[view/367](https://ethicsandjournalism.org/resources/best-practices/best-practices-anonymous-sources/)] [<https://ethicsandjournalism.org/resources/best-practices/best-practices-anonymous-sources/>]

[<https://medium.com/damian-radcliffe/world-press-trends-2023-24-challenges-to-press-freedom-ec7b0473208d>]

წყაროს იდენტიფიკაციასა და წყაროს ანონიმურობას შორის ურთიერთმიმართება ჟურნალისტიკის ფუნდამენტური საკითხია.

წყაროების ეფექტური იდენტიფიცირება და დადასტურება, მათი ანონიმურობის შენარჩუნებით, აუცილებელია ეთიკური სტანდარტების დასაცავად და სანდოობის შესანარჩუნებლად.

თანამედროვე ჟურნალისტიკაში წყაროებთან ურთიერთობისას ანგარიშგასაწევია აგრეთვე რამდენიმე ძირითადი ფაქტორი:

1. სანდოობის მნიშვნელობა;
2. ანონიმურობისა და გამჭვირვალობის ბალანსი;
3. ეთიკური დილემები;
4. სამართლებრივი შედეგები;
5. საზოგადოების აღქმა და მისი ნდობა.

ჟურნალისტებმა მკაცრად უნდა შეაფასონ თავიანთი წყაროების, განსაკუთრებით, ანონიმური წყაროების სანდოობა. ეს გულისხმობს მათ ექსპერტიზასა და უტყუარობის, სანდოობის გადამოწმებას.

მედიაში ეთიკური კოდექსები გახაზავს სანდოობის მყარი საფუძვლების არსებობას, მაშინაც კი, როცა წყაროს ვინაობა დაუდგენელი რჩება. ჭყაროს ვინაობის დაცვამ შესაძლოა წაახალისოს პირები, გააზიარონ კრიტიკული ინფორმაცია. თუმცა, არანაკლებ მნიშვნელოვანია აუდიტორიასთან გამჭვირვალე კომუნიკაცია, ამ ანონიმურობის მიღმა არსებული ლოგიკის თაობაზე. ჟურნალისტები უნდა ისწრაფვოდნენ

წყაროსთან დაკავშირებული კონტექსტური ინფორმაციის გამოკვეთისკენ, მათი ვინაობის შენარჩუნებით, რითაც ხელს შეუწყობენ აუდიტორიის ნდობის მოპოვება-გამყარებას.

ანონიმური წყაროების გამოყენება ეტიკურ გამოწვევას წარმოადგენს. ავრცელებულ ინფორმაციაში ჟურნალისტმა უნდა დააბალანსოს შესაძლო, პოტენციური ზიანი წყაროსთან მიმართებაში და საზოგადოების ინტერესები. მნისვნელოვანესია, რომ ანონიმურობა გააზრებულად იყოს უზრუნველყოფილი და დაცული ღირებული საზოგადოებრივი ინტერესის მქონე გარემოებებში.

ანონიმურ წყაროებთან დაკავშირებით ჟურნალისტები იურიდიულ რისკებს აწყდებიან. ისინი მზად უნდა იყვნენ ამ წყაროების კანონიერად დასაცავად. რისკი, შესაძლოა, მოიცავდეს პოტენციურ პატიმრობასაც კი, იმ შემთხვევაში, თუ ჟურნალისტი სასამართლოში ანონიმური წყაროს გამჟღავნებაზე იტყვის უარს. ამ სამართლებრივი შედეგის გააზრება აუცილებელია.

დეზინფორმაციით განმსჭვავულ ეპოქაში ანონიმურ წყაროებზე დაფუძნებული რეპორტაჟების მიმართ სკეპტიციზმი იზრდება. ჟურნალისტებმა აქტიურად უნდა იმუშაონ ნდობის გასაღვივებლად, რათა უზრუნველჰყონ, რომ მათი პუბლიკაცია იყოს ზუსტიცა და ეთიკურად მისაღები.

ყველა ამ ფაქტორის აღიარებით, ჟურნალისტებს შეუძლიათ ოსტატურად გაიარონ წყაროს იდენტიფიკაციისა და ანონიმურობის სირტულეები, შეასრულონ თავიანთი ეთიკური ვალდებულებები და, ამავდროულად, უზრუნველჰყონ გაგლენიანი, სანდო ჟურნალისტტიკა.

[<https://ethicsandjournalism.org/resources/best-practices/best-practices-anonymous-sources/>] [<https://www.npr.org/2025/06/29/nx-s1-5447169/npr-anonymous-sources>]

წყაროს ანონიმურობის დაცვა მნიშვნელოვანი მექანიზმია ინფორმატორების წახალისებისათვის, წარმოადგინონ სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანი ინფორმაცია. ამ დაცვის გარეშე, პოტენციური შედეგების შიშით, ბევრმა ადამიანმა შეიძლება თავი შეიკავოს საზოგადოებისთვის საინტერესო საკითხებთან დაკავშირებით მოსაზრებების გაზიარებისაგან. თუმცა, ანონიმურ წყაროებზე დაყრდნობა, ასევე, შეიცავს გამოწვევებს. ჟურნალისტებს მუდმივად მოუწოდებენ, გამოქვეყნებამდე კრიტიკულად შეაფასონ ასეთი ინფორმაციის სანდოობა. ეს კრიტიკული შეფასება აუცილებელია, რადგან ახალი ამბების სრულფასოვნება დიდწილადაა დამოკიდებული წარმოდგენილი ფაქტების სანდოობაზე.

მკითხველი სულ უფრო გამჭრიახი ხდება. მისთვისაც ხელმისაწვდომია ესა თუ ის ინფორმაცია არაერთი წყაროდან. იგი ითხოვს და ელის გარანტიას, რომ მისთვის ჟურნალისტის მიერ შეთავაზებული ინფორმაცია არა მხოლოდ ზუსტია, არამედ, ეთიკური გზებითა და საშუალებებით მოპოვებულიც. ჭყაროს იდენტიფიკაციის სირთულე გახაზავს ჟურნალისტურ წრეებში მუდმივი დიალოგის აუცილებლობას, რათა გაძლიერდეს ეთიკური სტანდარტები და, ამავედროულად, მოხდეს ადაპტაცია მედიის მუდმივად ცვალებად ლანდშაფტთან.

წყაროს იდენტიფიკაციის თემის შესწავლისას აუცილებელია მისი პრინციპების, გამოწვევებისა და, მომავლის ჟურნალისტიკაზე მისი სავარაუდო გავლენის გათვლა. მსოფლიო ჟურნალისტურ პრაქტიკაში წყაროს ანონიმურობის დაცვა სასიცოცხლოდ მნიშვნელოვანია. ამ პროცესს არეგულირებს არსებული პროფესიული ჟურნალისტური ეთიკის კოდექსები და ქვეყანათა

კანონმდებლობები. „ანონიმურ ინფორმაციაზე დაყრდნობა ამ ინფორმაციის განსაკუთრებულად კრიტიკულად შეფასებას გვაკადრებულებს“. რამდენად დიდია ასეთი ანონიმური წყაროების ხვედრითი წილი, იმდენად აქტუალური ხდება მკითხველისათვის მათში დამოწმებული ყველა ფაქტისა და არგუმენტის ჭეშმარიტება და სანდოობა.

განვიხილათ ევროპის სახელმწიფოების მაგალითებს: ნორვეგიაში მიაჩნიათ, რომ: „ინფორმაციის წყაროს დაცვა თავისუფალი საზოგადოების ფუნდამენტური პრინციპია და ნპრესის მიერ საზოგადოების წინაშე ნაკისრი ვალდებულება, რომელიც ემყარება საზოგადოებისთვის მნიშვნელოვანი ინფორმაციის მიწოდების ხელმისაწვდომობას (1-2, 22)“.

ხორვატიაში ითვლება, რომ ანონიმური წყაროს დაცვა არ ათავისუფლებს ჟურნალისტს იმ მორალური, მატერიალური და სისხლის სამართლებრივი პასუხისმგებლობისგან, რომელიც ჟურნალისტს ანონიმური წყაროდან მიღებული ინფორმაციის უზუსტობის გამო შეიძლება დაეკისროს. ხორვატიელები არათუ ავალდებენ ჟურნალისტს წყაროს გამჟღავნებას, არამედ, რეკომენდაციას აძლევენ, შეძლებისდაგვარად ითანამშრომლოს კიდევ ხელისუფლებასთან.

გერმანელი კანონმდებლები საიმედოდ იცავენ წყაროს კონფიდენციალურობის პრინციპს, თუმცა ჟურნალისტს ავალდებულებენ, მხოლოდ ერთ შემთხვევაში: „როდესაც ინფორმაცია დანაშაულებრივი ქმედების დაგეგმვას ეხება“, აუცილებლად გაამხილოს წყაროს ვინაობა.

ჩეხეთის რესპუბლიკაში ჟურნალისტს მოუწოდებენ, იყოს ლოიალური, დაიცვას წყარო და არ გაამჟღავნოს მისი ვინაობა იმ კონკრეტულ შემთხვევაშიც კი, თუკი ასეთი პოზიცია პრობლემას შეუქმნის.

ფინეთში ეს წესი არა მხოლოდ ინფორმაციის ჟურნალისტურ წყაროებზე ვრცელდება, არამედ იმ ჟურნალისტებზედაც, რომლებიც ფსევდონიმით წერენ.

ადამიანს, რომლის მონათხრობი ჟურნალისტს თავისი ამბისთვის სჭირდება, ან შესაძლოა, ფონურ ინფორმაციად გამოიყენოს, წყარო ეწოდება. რსებობს პოტენციური წყარო და ნამდვილი წყარო. ზოგი ჟურნალისტი ახალი ამბების მოპოვების საპირისპირო ტაქტიკას მიმართავს. ერთი დასავლეთელი ჟურნალისტი ამბობს, რომ იმის ნაცვლად, წყაროებს ახალი ამბავი გამოჰკითხოს, თავად აწვდის მათ სიახლეებს: „პირადად ვზრუნავ იმაზე, რომ ნებისმიერი მნიშვნელოვანი წორი ან სიახლე შეიტყონ და როდესაც მე დამჭირდება ახალი ამბავი, მერე მე მივიღებ“ — ამბობს იგი (2-281; 282).

სანდოობა იმ წყაროებისა, რომლებთანაც ჟურნალისტს ამა თუ იმ თემის გაშუქებისას სისტემატური ურთიერთობა აქვს, განისაზღვრება მათი თანმიმდევრულობით. არსებობს რამდენიმე ფაქტორი, რაც წყაროს სანდოობის კრიტერიუმად გამოდგება და იგი აპრობირებულია დასავლურ ჟურნალისტიკაში:

- ა) ინფორმაციის წყარო შემთხვევის თვითმხილველია თუ ამბავი სხვისგან მოისმინა;
- ბ) არის თუ არა პიროვნება კომპეტენტური დამკვირვებელი;
- გ) აქვს თუ არა წყაროს დამაჯერებელი, არსებულ ფაქტებთან თავსებადი, ზუსტი დეტალების მოწოდების უნარი;
- დ) იძლევა თუ არა რამდენიმე წყარო ერთსა და იმავე ინფორმაციას.

აშშ-სა და დასავლურ ქვეყნებში პრესის საჩივრების საბჭოს ანონიმური წყაროს გამოყენებასა და ეთიკური სტანდარტის დარღვევაზე არაერთი საჩივარი განუხილავს. მჯერად შევჩერდებით ესტონეთის მაგალითზე (3-171). განვიხილავთ საჩივარს, რომელშიც ესტონეთის პრესის საბჭო უჩივის პოლიციას.

ესტონეთის სატელეგრაფო სააგენტომ გაავრცელა ინფორმაცია ბრინჯაოს იმ მემორიალური დაფების მოპარვის შესახებ, რომლებზეც საბჭოთა ჯარის ოფიცრების სახეები იყო ამოტვიფრული. აღნიშნული დაფები მოიპარეს მონუმენტიდან, რომელიც ა944 წელს ტალინის საბჭოურ „გათავისუფლებას“ ეძღვნებოდა. მასალა ეყრდნობოდა კარგად ინფორმირებულ, მაგრამ ანონიმურ წყაროს, რომელმაც, როგორც ჩანს, იცოდა დაფების ადგილსამყოფელი და ქურდების ვინაობა. ოლიციამ შურნალისტს ინფორმაციის წყაროს გათქმა მოსთხოვა. ას შემდეგ, რაც შურნალისტმა ანონიმური წყაროს გამჟღავნებაზე უარი განაცხადა, ის პოლიციასი შემდგომი დაკითხვისათვის წაიყუვანეს. ოლიცია შურნალისტს დაპატიმრებით დაემუქრა. შაინტერესოა, როგორი იყო საბჭოს პოზიცია, როგორ მოახერხა მან შურნალისტის დაცვა. საბჭოს აზრით, შურნალისტი კორექტულად მოიქცა, რადგან მედიაეთიკის სფეროშისაერთაშორისო პრაქტიკის თანახმად, შურნალისტმა არ უნდა გათქვას მისი ინფორმაციის წყარო, ვიდრე სასამართლო გადაწყვეტილება არ აიძულებს მას, ამგვარად მოიქცეს.

წყაროების დაცვის წესი ასახულია ბრიტანული ქცევის კოდექსსა (მუხლი 15) და ნორვეგიულ კოდექსებში(მუხლი 3.1). ეს პრინციპო ასევე არიარებულია ესტონეთის პარლამენტის მიერ (პარ. 7, მაუწყებელთა აქტი).

წიგნში „კონვერგენტული შურნალისტიკა“, ერთ-ერთი ავტორი სკოტ რეინარდი აღწერს წყაროთა მთელ რიგ სახეებს: პირველადი, მეორეული, ციტირებადი და არაციტირებადი წყაროები და აღნიშნავს, რომ მათი დაცვა შურნალისტის პრეროგატივაა. „არაციტირებადი წყაროები ანონიმურად უნდა დარჩნენ. ისეთი განსაზღვრებები, როგორიცაა „სიტუაციის მცოდნე ადამიანი“ ან „ღირექტორის უახლოესი გარემოცვის წევრი“ არ ათავისუფლებს რეპორტიორს წყაროს ანონიმურობის დაცვის ვალდებულებისგან. თუ

არაციტირებადი მეორეული წყარო იზღვევა ციტირების ნებართვას, მაგრამ არ უნდა მისი სახელი გამოიყენოთ, გაიარეთ კონსულტაცია თქვენს რედაქტორთან გამოქვეყნების წესებთან დაკავშირებით“(4-70).

და მაინც, რა არის კონფიდენციალური ინფორმაცია, რა შემთხვევაში ხდება წყაროს იდენტიფიცირება? ეს ინფორმაცია მხოლოდ ჟურნალისტებისთვისაა და არავითარი სახით არ უნდა დაიბეჭდოს და არ უნდა გახმაურდეს.

განსაკუთრებული სიფრთხილეა საჭირო მაშინ, როცა ანონიმური წყარო ვინმეს რამეში სდებს ბრალს. „ნიუ-იორკ ტაიმსი“ თავის თანამშრომლებს ურჩევს, რომ არ იქცნენ ბრმა იარაღად იმათ ხელში, (კერძოდ, პოლიციის წარმომადგენელთა), ვისაც კონკრეტული ადამიანების წინააღმდეგ ბრალდების გავრცელება განუზრახავთ. „ესოშიეთედ პრესის“ პოლიტიკა ასეთია: „ჩვეულებრივ, ანონიმურობის მოთხოვნას არ ვემორჩილებით. ჩვენ გვინდა, რომ ინფორმაცია დოკუმენტირებული იყოს. როდესაც ახალი ამბების წყარო მოითხოვს, რომ მისი სახელი არ გაუღერდეს, ჩვენ ამას ვამბობთ. თუ ანონიმურობას ვთანხმდებით, პირობას ვასრულებთ, მაგრამ არსებული წესების ფარგლებში მაქსიმალურად ვცდილობთ, გავაცნოთ მკითხველს წყაროს საზოგადოებრივი კავშირები, მოტივაცია, შეხედულებები“.

საქართველოს ჟურნალისტთა ქარტიაში წყაროს ანონიმურობას არეგულირებს მე-6 მუხლი, სადაც ნათქვამია, რომ „ჟურნალისტის მორალური პასუხისმგებლობაა, არ გაამჟღავნო კონფიდენციალურად მოპოვებული ინფორმაციის წყარო“(5). ამ წესის შესაბამისად, ჟურნალისტმა უნდა დაიცვას გაუმჟღავნებლობის თაობაზე ინფორმატორისათვის მიცემული პირობა. ეს პირობა შეიძლება დაირღვეს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ინფორმაცია კრიმინალური აქტის დაგეგმვას ან ადამიანთა სიცოცხლისათვის მოსალოდნელ საშიშროებას ეხება.

კვლევის შედეგად შეგვიძლია დავასკვნათ, რომ წყაროს იდენტიფიკაციისა და წყაროს ანონიმურობის დაცვას შორის ურთიერთმიმართება უმნიშვნელოვანესია ჟურნალისტიკის ეთიკური ფასეულობების შესანარჩუნებლად. ამ ბალანსის დაცვა აძლიერებს ინფორმატორებს და, ამავდროულად, ხელს უწყობს გარემოს შექმნას, სადაც მნიშვნელოვანი ნინფორმაცია შეიძლება გამოვლინდეს, რაც საბოლოოდ ამდიდრებს საზოგადოებრივ დისკურსს.

წყაროს კონფიდენციალურობის უზრუნველყოფით ჟურნალისტები ზრდიან თავიანთი მედიაპროდუქციის სანდოობასა და დამაჯერებლობას, რაც სულ უფრო მნიშვნელოვანი ხდება სექსტივიზმითა და დეზინფორმაციით განმსჭვალულ ეპოქაში.

ჟურნალისტები ანონიმურობის სირთულეებს უდიდესი პასუხისმგებლობით უნდა მიუდგნენ. ეს მოიცავს ანონიმური წყაროების მიერ მოწოდებული ინფორმაციის კრიტიკულად შეფასებას, რითაც თავს და მედიააუდიტორიას დაიცავენ დეზინფორმაციის გავრცელებისგან.

სამართლებრივი შედეგების გააზრება კიდევ უფრო გახაზავს ეთიკური პრაქტიკის აუცილებლობას, რაც პრიორიტეტს ანიჭებს წყაროების დაცვას და, ამავდროულად, ხელს უწყობს საზოგადოების წინაშე ანგარიშგადებულების გააზრებასა და ერთგულებას. წყაროს იდენტიფიკაციასთან დაკავშირებული ყოველსმომცველი, შეგნებული მიდგომის გამოყენებით ჟურნალისტებს შეუძლიათ არა მხოლოდ გააძლიერონ თავიანთი ეთიკური ვალდებულებები, არამედ ხელი შეუწყონ პროფესიის პრესტიჟის ამაღლებას, უზრუნველჰყონ საზოგადოებისთვის სიზუსტითა და პასუხისმგებლობით მსახურების გაგრძელება.

ლიტერატურა □ References

1. „ჟურნალისტური ეთიკა და თვითრეგულირების მექანიზმები“, თავისუფლების ინსტიტუტი, 2003 წ. გვ. 21-22;
2. მ. მენჩერი, „ახალი ამბების გაშუქება და წერა“, 2013 წ. გვ. 281-282;
3. „მედიის თვითრეგულირების ქრესტომათია“, თავისუფლების ინსტიტუტი, 2004 წ. გვ.170;
4. ვინსენტ ფ. ფილაკი, „კონვენციური ჟურნალისტიკა-წერა და პროდიუსირება მედიაში“, ბათუმი, 2023 წ. გვ 70;
5. <https://www.qartia.ge/ka/mthavari-gverdis-aikonebi/article/30513-preambula>